

РЕШЕНИЕ

№ 20964

гр. София, 27.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 21.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2862** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/.

Образувано е по жалба от Ж. Н. А. с посочен адрес – [населено място], [улица], район „Нови Искър“, Столична община, срещу Заповед № 252/13.02.2026 г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б. з, „бб“ от ЗДВП, издадена от Й. К. К. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед, издадена в противоречие с материалния закон и неговата цел. Акцентира се върху обстоятелството, че актът за установяване на административно нарушение е издаден единствено по сведения на т.нар. „пострадала“, която е заявила пред органите на МВР, че сметосъбиращ автомобил е нанесъл страничен удар на собственото ѝ МПС, което не е било в движение, а се е намирало паркирано и вследствие на настъпилото пътно –транспортно произшествие са нанесени имуществени щети. Контролният орган е приел за безспорни твърденията на пострадалата, без да събира други доказателства.

Моли се съдът да отмени оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Претендира разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, се представлява по делото от юрисконсулт П., който оспорва жалбата, като я счита за неоснователна по подробни изложени аргументи в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № 252 от 13.02.2026 г., издадена от Й. К. К. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, е наложена на А. Ж. Н. принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, за това, че е нарушил задълженията си като участник в пътно-транспортно произшествие и въз основа на съставен АУАН № 0619138/13.02.2026 г.

В издацията на 13.02.2026 г. АУАН е посочено, че на 06.12.2025 г., около 12,36 в [населено място], [жк]по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява специален автомобил – сметосъбиращ автомобил марка „М. А.“ с табели с рег. [рег.номер на МПС], като пред № 69 поради неосъществяване на непрекъснат контрол над управляваното от него МПС, удря странично паркирано МПС – „О. К.“ с ДК [рег.номер на МПС] в дясно по посока на движението, след което не спира да установи причинените щети и не уведомява контролните органи, с което виновно е нарушил чл.20 ал.1 и чл.123 ал.1 т.1 от ЗДвП.

В писмена декларация В. И. Д. в качеството му на отговорник за сметосъбиращия автомобил и служител на ЗМБГ ЕАД е заявил, че на посочената дата 06.12.2025 г. именно Ж. Н. А. е управлявал специалния автомобил, но същият не е разбрал, че нанася щета на лекия автомобил, поради което не се е опитал да осъществи контакт със собственика му.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка.

При така установеното, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка,съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като в него са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Неоснователни са твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения и за немотивираност на оспорената заповед.

Обстоятелството, че административният орган, наложил принудителната административна мярка, е едновременно и актосъставител не съставлява нарушение, доколкото законът не забранява съвместяването на функциите по установяване на административни нарушения и по налагане на принудителни административни мерки, още повече, че самият законодател е обвързал двата акта, като е предвидил прилагане на ПАМ при констатиране на някое от посочените в разпоредбата на чл.171,т.1,б. „з“, подт. „бб“ ЗДвП административни нарушения. С оглед на това няма основания да се счита, че полицейският орган е действал необективно или предубедено.

Видно от чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, се прилага за нарушения за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл.

183, ал. 8. В случая административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, подт. „бб“ от ЗДВП нарушения се налага мярката, а именно за нарушението по чл.175,ал.1,т.5 от ЗДВП – нарушение на задълженията при пътнотранспортно произшествие.

С оглед съставения АУАН и констатацията за извършено административно нарушение по чл.175,ал.1,т.5 от ЗДВП формално е налице предпоставката за прилагане на мярката по чл.171, т.1, б. „з“, „бб“ от ЗДВП. С оглед факта, че АУАН е съставен единствено въз основа на сведение от друг водач на МПС - С. Б. Б., без наличие на други доказателства, които да подкрепят изложеното в него, и като се отчитат обстоятелствата, при които е извършено твърдяното нарушение, а именно по отношение на паркирано МПС, без да има обективни данни какви конкретно материални щети са нанесени на лекия автомобил и без индиция за знание на жалбоподателя за евентуалното причиняване на ПТП, прилагането на мярката се явява несъответно на целите, посочени в чл.22 от ЗАНН - за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Очевидно, в настоящия случай прилагането на мярката не би могло да обезпечи и да се обвърже с някоя от посочените в чл.22 от ЗАНН цели.

Предвид изложеното, съдът приема, че заповедта се явява незаконосъобразна на основание чл.146, т.4 и т. 5 АПК и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора, жалбоподателят има право на разноските по делото, които са заявени с жалбата и са в размер на 5,11 евро за заплатената държавна такса за съдебното производство.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 61 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба Ж. Н. А., Заповед № 252/13.02.2026 г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б.з, „бб“ от ЗДВП, издадена от Й. К. К. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Ж. Н. А. ЛНЧ [ЕГН] разноски по делото общо в размер на 5,11 / пет и 0,11/ евро .

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: